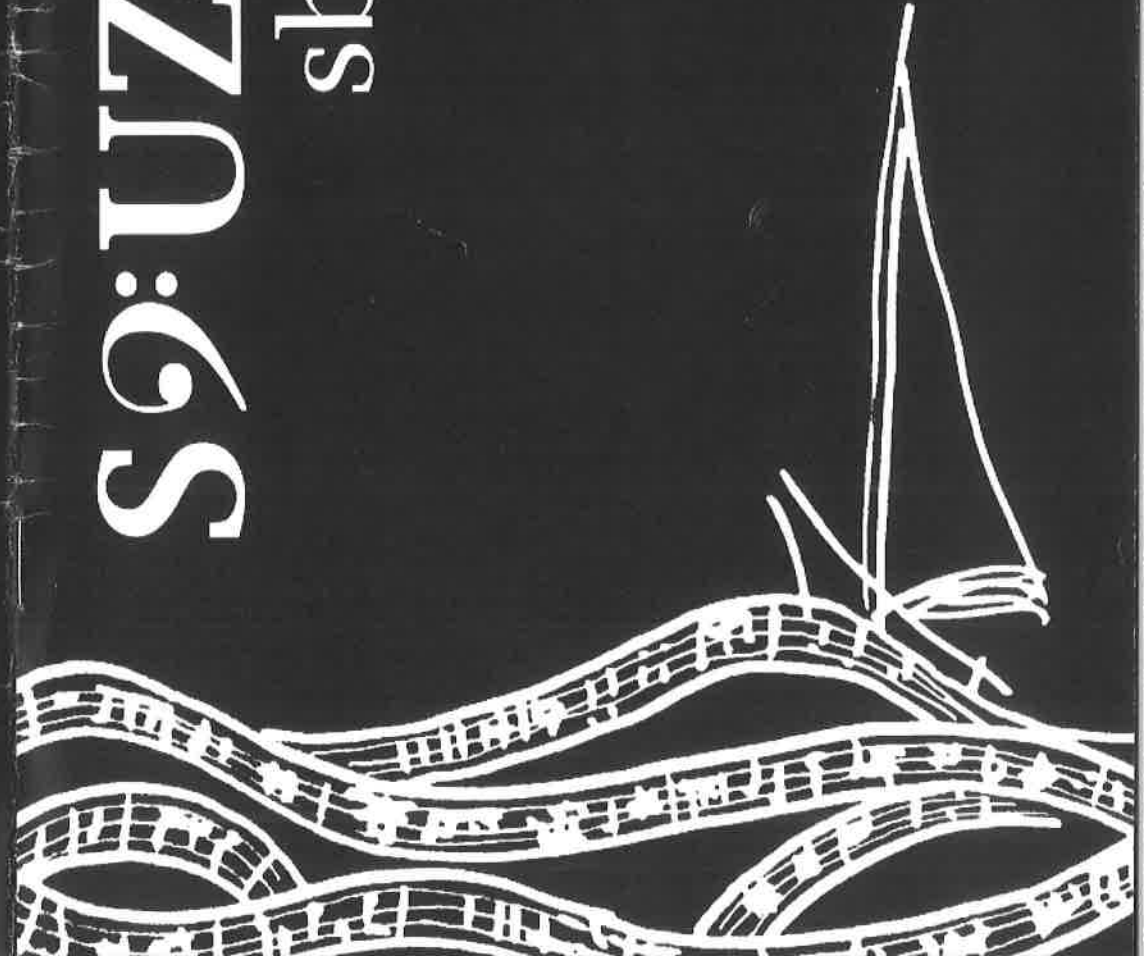

S9:UZVUK

sbírka

Editorial

Existuje jedno přísloví, které tvrdí, že když se něco stane jednou, není ještě jisté, zda se to stane podruhé - stane-li se však něco dvakrát, určitě se to stane i potřetí. A jakkoliv mohou být podobná slova pravdivá či nepravdivá, je fakt, že co se Souzvuku týče, platí. Když proběhl poprvé, vzešla z něj jedna sbírka básní a krásná vzpomínka na něco, co jsme na naší škole do té doby nezažili. Vzhledem k tomu, jak probíhala organizace prvního Souzvuku - je zbytečné se rozepisovat, všichni pamětníci jsou už stejně absolventi nebo mrtví - nemohl nikdo z nás vědět, jestli se podobná akce podaří uskutečnit znovu. Ale nakonec se tak stalo - s jakkoliv tříměsíčním zpožděním - a druhý Souzvuk proběhl letos v březnu.

A tedy když podruhé, musí být i potřetí. Tento Souzvuk je v pořadí třetí, a stejně tak tahle sbírka básní. Někteří autoři se představují, někteří loučí, jiní jen mávají na pozdrav. Všichni vám ale chtějí předvést své dílo - tak prosím, čtěte. Čtěte a mluvte. Nakonec, hlavní funkcí umění je komunikace.

Mám radost z toho, že Souzvuk existuje - ono je něco jiného svoji tvorbu ,jenom' publikovat, v našem případě do Truňku, a nahlas ji číst - i když je obecnost klidně totožné. Jakožto studenti studentům se snažíme dávat tuhle možnost a sami ji využívat, a vytvářet tak něco, co je pro nás výjimečné a krásné. A doufám, že třikrát už stačilo, aby se nápad chytil, a Souzvuk se stane na této škole tradicí, která neodumře s naším odchodem.

Vojtěch Honig
Šéfredaktor sbírky

David M.

Škarpa

Vidím modré útesy
a mstivé preludy
doprovázené zpěvem
tak krásným, tak falešným

Vidím žluté květy
upřimnější než láska
méně milované než nenávisť
– všechno je divné

Fialové ovoce
zahodíš a už nezvedneš
sláva určuje exotičnost
a malichernost nezná mezi

Vínovou barvu
a dlouhou meditaci
vztek, žal a zklamání – střídá
klid a vyrovnanost

Zelený háj
fotím ještě naposled
máme toho hodně, ale
zbývá jen poslední změt

Hnědé nebe
až za horizont
a ty nevíš, jestli bdíš či sníš
jsme zmateni tak zmateni

Černé voly
vzácnější, než je pravda
zabíjení stejně
jak lidská prapůvodní originalita

Běžové kabáty
vidíš denně
ale právě ony
se nikdy nevyprodají

Červené závěsy
těžké, jak má hlava
a stejně tak zaslepující
ach, vy lidi za nimi

Bílé životy
prázdné plátno
holé stěny
černé sako

Okrové šaty
nový trend
když už výstřednost není výstřední
– jaká je vaše cena?

Stříbrný rám
v něm se vyjímáte
ojedinělost ztrácí defnici
a já – víru

Růžové zrcadlo
a podmaněné smysly
i my jsme byli kdysi
lidmi

Zlaté ulice
předvídatelně zrádné
vybudované námi, pro nás
a naše vrahy

Duhová špína
protože jen ta přežívá
opilá a stále nezkrocená
vrchol společnosti!

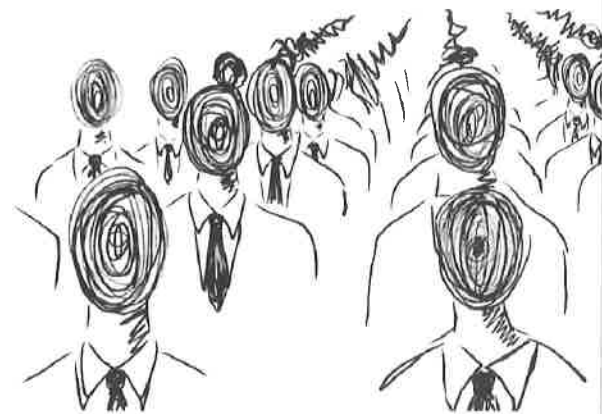
Neonové světla
jež rozbily mou noc
vděk za odpuštění už nehledám
ale ten smrad cítím

Šedé mraky
už znají jen černou a bílou
ani barvy
ani duhu

Oranžová smrt
ta vítá mě
s úsměvem a slzou pod okem
jdu moc pozdě?

Vidím namodralé lesy za obzorem
krutou realitu
lidi s povypíchanýma očima
a přivázanými jazyky do kola

Vidím rudé oči
a ony vidí mě
marného a zoufalého
mrtvého a ztraceného

Hodinář

Samotnému hodináři dochází čas.

Neplýtvej časem, neplýtvej jim. Vždyť právě on je tvůj pomocník na těchto cestách dlouhých. Neplýtvej časem, neplýtvej modlitbami, neplýtvej slovy, úsměvem, slzami, neplýtvej sebou. Vždyť jsi to právě ty, kdo musí projít celou tou dlouho a horkou cestou. Bos a bez kapky vody.

Podívej na mě – je mi dvaasedmdesát už přes padesát let tady dělám – nedělám nic, než dělám a spím támhle za rohem. Ještě v 12:36 si dávám dvacetiminutovou pauzu na oběd – snídani nemám a večeri nevedu.

Synku ještě jedna věc.. je venku aspoň sníh?

Samotnému hodináři dochází čas.

Tvůj první soud

Pohledem ti sjiždím od hlavy až k patám. Nevidím nic, než co jsem viděl včera – nic zajímavého, nic jiného. Pohledem ti sjiždím od duše až po chování a jako představitel nejvyššího soudu, soudím každý tvůj jeden pohybný či pohyb. A vidím, co si myslíš, že vidíš ty – tebe! Vidím tebe, ale nevidím tě. Ani zdaleka, ani v dálce.

Vinen!

Nejsmutnější je, že jsem zarmoucený víc, než jsi byl kdy ty. A proto tě odsuzuju k mnou nikdy nepochopitelné a nedosažitelné radosti až do skonání časostroje v tvém těle, až do tvého hrobu. Pak ale budeš hnit. Hnit! Budeš hnit, ale pořád míň, než je tomu dnes, včera a zítra. Zítra snad ne..

Ale i přes to pro tebe budu prolévat slzy a alkohol pokaždé, když tě vyhrabu v té velké skládce všech vzpomínek v mé hlavě. Opilých vzpomínek, krásných vzpomínek, šťastných vzpomínek.

Yasmina

*I see dark blue
White waves
By the moonlight*

*The sea is open like my body
I feel like sinking in*

*The cold black sea
The limelight
Future's not so bright
In your arms*

*Do you percieve me
Are you listening?*

*The stars
The capitals above me
Crystalized salty eyes*

*The horizont
Became more distant
The figures fading away*

*Away from my sight
My life*

*You fooled me once again
I am
Filled with
The silence*

*I resonate across
This grievance, did you hear the sirens?*

..

*Tonight the street lamps will tell you about
me and my sorrowful heart that I'm selfish
and sorry I'm the cold surrounding you
coming back from the night shift. Being
pretty pathetic walking around your home
in the pouring rain at 4 AM soothe me with
the quietness. My hair is soaking wet a taxi
cab splashing the pavement – what's more
romantic?*

*Hold me tight
When I die
Eventually die.*

Kirottu

I.

Minula nejšťastnější jara
přehnal se jako vítr kolem našich duší
a my zahlédli jen spadené žluté listí
uschlé a zlámané...

Tak tudy dnes kráčíme
po cestě posypané lítostí
nad ztracenou budoucností
a nestálou věčností obklopeni strachem
co bloudí s námi a jak bratr bratra
nikdy neopustí nás. Mladí a zklamání
hledáme ztracenou lásku pro tento svět.

Bloudíme, dřív jsi to věděl
ne tak již dnes — snad jsi zapomněl
že věčnost je pouhý blud a čas že se nám směje
za naše otázky a zamračené tváře
za naše touhy sny lásky a naděje.

Čas se nám směje — on to ví
to jen ty jsi zapomněl
že žádná cesta neskončí kdy v cili,
a jak je marná touha spasit svět;
jak je marné hleda smysl vět;
jak je marné doufat v lásky květ;
jak marné je hledět vpřed
když bloudíš pozpátku....

Kdysi byla obloha
ve dne doopravdy krásná se svými mraky
a sluncem pozlacenou tvář
a v noci ryze temná zář
halila zemi co roucho temné
halí v té noci křivky jemné
tvé krásy, tvého těla tvář.
Dnes neprosvítá šedé mraky
jediný pramen zlatých vlasů
a za dojemných nocí času
přebíjí city lampy zář.

To je tvá chyba — tvá
kdo mne ukryváš.

II.

Myslel sis, že slzy omilostní
tvé činy, spáchané sporstou zlostí
na lásce, co kvetla upřímností
když jsi mne zavrhl?
— Zapomínáš že jsem to byl já
kdo vedl tvé slepé tělo
tam co mladé srdce chtělo
když se láskou rozechvělo.

Není lásky bez slzy v očích
— i nejkrásnější hvězdy zhasnou —
Dřív jsi to věděl, dnes mi nevěříš —
Dřív jsi se spálil, dneska uhoříš.

III.

Je ve mně — mnou
Je se mnou tady
je já — jsem on.
Jsem jeho světlo a on můj stín;
Jsem jeho den a on má noc;
Jsem jeho smysl — on můj zmar;
Jsem jeho radost — on můj žal;
Jsem jeho duše a on mé tělo;
Jsem jeho touha — on můj chtíč;
Jsem myšlenka a on je hlas;
Jsem jeho dech a on můj vzduch;
Jsem jeho vůle — on má síla;
Jsem jeho pláč a on můj strach.

Jsem jeho pravda a on má lež.
Ale jsem to já, kdo lže
a on kdo mluví pravdu.

Jsem to já, kdo tvrdí
že žije (— Ach! — Jak ubohé!)
a že našel kde má život hlavu
a kde patu, kde je co,
kdo je kdo a kde jsem já
kdo jsem já, a co zde dělám.

Jsem to já, kdo tvrdí
že vím, kdy má člověk bdít,
a kdy má spát; pro co žít
pro co dýchat, pro co brečet
pro co smát a co že chtít.
Jsem to já, kdo vyslovuje
slova lásky — kdo tě líbá
kdo tě hladí po tvých tvářích...
— Pro něho není lásky, je jen chtíč...
Jsem to já, kdo tě utiší...

— Pro něho není útěchy.
Pro něho není lži a klamu
on vidí co vidí, před ničím neuhýbá
on cítí, co cítí — chce, co chce, a ví
že smrt je blízko, a život je děravý cedník
skrz který teče proudem čas...

Čas, který se ztrácí v šedých mlhách měs-
ta,
čas, který doléhá na existenci svým ubo-
hým proudem slz
čas, který zítra odnese co včera přinesl
čas... kéž by se, alespoň jednou jedinkrát
mohl zpomalit... přál bych si se jednou
pořádně nadechnout, vstřebat okamžik
vychutnat vůni, prohlédnout tvou krásu
pochopit, co se děje — aspoň jednou, je-
dinkrát.

*...kdyby mohl, celé to síto vědomí
by bez litosti rozedral; jen ať si plyne čas!
— Ale já, já si nedám říct — neustále se snažím
něco zachytit — neumím nechat život být
neumím volně dýchat, klidně žít
neumím jenom vlát a dál se nestarat.
A tak mi život uniká a já
místo, abych plynul s ním
se zoufale snažím chytat jeho děšť.*

*Ach, vím, že jedině
když on mnou prostoupí
tak cítím... doopravdy cítím
že žiju — — — a pak
se opět probudím.*

Lota

/materiální tiseň/

*Stěny se zúžily a židle zapraskaly
jen aby se mě
posměšně zeptaly:
Viš, že jsi tady?*

*Abych já,
(třesoucí se při kvilení vlastní bezmoci)
musela odpovědět:
Ano, jsem.*

Jak nebýt!

Jak nebýt?

Gabriela Höpperová

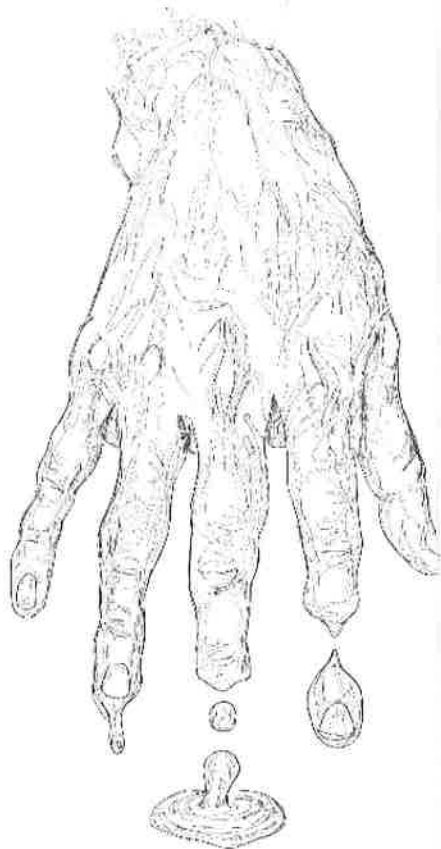
Sobotní noc

*Sobotní noc
čas zkratů myslí,
hříček přírody
a posledních zrníček prachu vymetených z rohů lidské duše
smotaných dohromady v jedno velké špinavé klubko.*

*Špinavé hospody, bary s oprýskanými zdmi,
barové židle a záchodky a lidi
černočerná tma a vítr narážející do okenic,
tvoje těžké a něžné mlčení,
láhve lidské beznaděje, patetičnosti a stupidity naskládané za barmanem,
hledí na mě zářivě modrýma očima
má v nich něco jako lítost*

bez kousičku empatie...

*Lítosti, ach, jak hnusná jsi!
Prosím,
ať mě lidé nenávidí,
ať mě odsuzují,
ať mě kritizují a hází po mě rajčata a kelímky od piva,
jen ať jim mě není líto.*

Klam

*Za nástroj míru vidíme tvrdou
tvrdou pěst
společnost na národ hrdou
vpřed tahá sprostá lest.
A stejně gilotiny nebojíš se,
v tomto jsme přec jen výše,
čteš dopis v krásném rukopise
divíš se co se v něm píše.
Člověk prý líže sůl ze zdi, ať aspoň něco cítí,
vypláchlý s absencí chuti,
na louku plnou stejného kvítí
chodit ho den co den nutí,
ve vzteku roztrhal ty kvítky na kousky,
černota vytekla ven
a když chtěl rozsekat velký strom královský,
uviděl prohnilý kmen.*

*A my všichni jsme ovce ve stádě,
ve kterém každý je moc stejný, anebo moc jiný
i ty máš teď hlavu na kládě
s vnuceným pocitem viny,
tak važ si všech lidí anebo ztichni,
rovnost to pevný je kámen,
ale ne všichni jsou všichni
a my rádi kameny lámeme.*

*I kdybys chtěl utéct stádu,
tak odvezou tě někam na skládku,
do oddělení beznadějných případů
na předem připravenou hromádku.*

Pamatuješ?

*Pamatuješ si na ten rok?
Noční ulici, co byla naším světem?
Na levný alkohol, co byl náš mok?
Jak jsme se smáli mladším dětem?
A na to, jak jsme plánovali dobytí světa
a dráždila nás každá věta
o nezdaru a utrpení?
Vždyť to součástí není...
Jak dospělým jsme byli k smíchu,
ale to neshodilo naši pýchu,
vždyť svět byl jenom náš,
škoda, že dneska prodává se dráž.
Víš, dneska mi chybí tyhle chvíle,
kdy byly jasné cíle,
kdy bylo přesvědčení.*

Proč to dnes není?

Sára

Nebezpečně daleko

*Nebezpečně daleko
létají někteří ptáci
když čas mine
a pod nohama utíká*

Pak se ptáme sebe samých

*Ve své samotě
té obširné nekonečné samotě
ruku v ruce
ptáme se sebe samých*

Proč jsou lidské oči toliko smutné

Plavuplynupočítám

*Plavu - Plynu - Počítám
to co lodím
mořím dám
a směle ptám se
sama sebe
kam odplouvá to slané nebe
které tiše šepotá*

*Směju se pak bílým mořím
hlavu
ruce
v ticho nořím
a ptám se znova
všeho zmaru
kdy říčkám řasy rozčechrám*

Když čas z vlasů splétám -

*čaruji
než odejdeme tiše
spolu
v rybím konvoji*

Štírci

*Až zajde slunce
a po obloze se proběhnou
první štírci večera
možná že uslyšíš tichý zpěv listí*

*Třeba ti odpoví
kudy jít
když se jej zeptáš
a poprosíš*

*Třeba ti napoví
jak pojednou zavřít oči
bez strachu
že přijde tma*

Kdoví

*Teď je noc
která hrotem jehly páře staré šaty
a my se můžeme jen ptát
prosit
protože nebe ztrácí světlo
a štírci v něm
bodají do hvězd
jedovými ocasy*

**Honh Miheau
le Veaux**

Probouzím se ze stavu deliriu podobného, vedle tebe, lásko má.

Můj zrak setká se s tvou lící.

Tvá bledá pleť, jež dle mě leží, je, jako vždy, půvabná. Půvabná - a spící.

Tvé nádechy jsou mělké, tiché,

snad jak by ani nebyly.

Jak kdybych tvůj dech vášnivými rty vysál,

či mé ruce škrcením tě zabily.

Tvé mrtvé tělo před pohřbením,

tisíckrát prohlédl bych,

by vzpomínka na tě mi utkvěla

na každý tvůj nářek, na každý tvůj vzdych.

V hrobě, kde tvá krása změní se

v hnis a plíseň šedivou,

tam navštěvoval bych tě denně,

pokaždé s nějakou květinou.

Jaký lepší symbol smrti je,

Nežli květina?

At jí držíš naživu jak chceš,

Stejně vždycky uhnívá.

Pryč s těmito myšlenkami,

Zpět k tvé současné kráse,

nemůžu se vynadívát na tu dívku, ...

o které mnohým jen zdá se.

Tak mladá, krásná schránka,

Jež tvou duši skýtá

Duši černou, provinilou

Již mé srdce vítá.

A tak, brzy z rána, nakláním se k tobě a přikládám svá ústa na rty tvé.

Tvé rty - rudé a studené.

Odtáhnu hlavu a s podivem sleduji tvé oči.

Ty oči - mrtvé a zavřené.

Jean

S TEBOU

Čas již s tebou nevnímám,
bez tebe se proklínám,
tep srdce tvého jen vnímám,
nikdy v tě nezapomínám.

Když držeje tě za ruce,
Ty mé srdce berouce,
já s tvým vlídným hlasem,
z podsvětí se derouce.

Jak drahokam je tvá tvář,
jako nejjasnější zář,
při pohledu v oči tvé,
Ty ten nejkrásnější snář.

Každým tvým slovem,
dávaje mi energii,
Ty pro mne bohem,
ted' jen nostalgii.

ZMAR

Pro odpustek činím se,
za své hříchy kaje,
za vše špatné viním se,
výčitky use maje.

Chybovat jest lidským zmarem,
útočíc jen v temnotě,
ve světle se skrýváje,
odpustit je božským darem,
dává v tanec s mocným ďáblem,
tím zmarem.

Jen v tvůj smír ted' doufaje,
Ty pro mě Diem.
Já jen člověkem,
tím zmarem.

Brázdí cestou stále dál,
na scestí se již nedal,
nalezne snad všech krás bál?
Nebo port co život vzal?

Na povrch se těžce dral,
do ledu znak vyškrábal,
jímž snahu svou tam podepsal,
že pro sebe zas neselhal.

Ten kus ledu vytěžil,
na svá bedra položil,
přes zábrany se brodil,
na důkaz že se změnil.

led již začal kapat na hřbet,
Jak přes překážky utíkal,
V ocích začal mlzne videt,
Jak jej opět zamítal

Na kolenou padl před bránu,
všemocnému Edenu,
avšak pozdě pro něho,
na bedrech jen mrzne ho.

On přichází k ho znenadáni,
nařčen je zas z obelhání,
tohle se již nepromíne,
z očí už jen Nil se line.

V tu všimá si těch mokrých zad,
to proč se chvěje v celém těle,
odkrýváje šat z něj směle,
na bedrech má vyryto:

Mám jej rád.